

Sverig-Norge har man ved en Forhøielse af Brændevinsafgiften opnaaet at formindste Drifskældigheden. Der er et andet Skatteobjekt, som vi langt fra have udbyttet i det Omfang, hvori det bør ske, og det er Afgiften af Arv. Nationaløkonomerne docere med Rette, at Arveretten ikke lader sig naturlig begrunde. Intet er derfor naturligere, end at man ogsaa efter en større Maalestok beskatter Arv, navnlig da for Udarvingers Vedkommende. Jeg tror, som sagt, ikke, at vi ere blottede for Hjælpemidler, men jeg tror ikke, at det er rigtigt, før man har bragt dem til at flyde, at bortskære altfor meget af de nu bestaaende Indtægter. Det er en Selvfølge, at Krigsstatolden maa falde bort. Derom kan der ikke være, og er der vel i Grunden heller ikke delte Meninger.

Berg: Den sidste ærede Taler har bragt et politisk Moment ind i Debatten, som, saavidt det forekommer mig, ikke før er kommet frem. Jeg tror ikke, at det har været Flertallets Hensigt at bringe noget politisk Moment ind i Behandlingen af denne Sag. Man er gaaet ind paa Behandlingen af denne Sag med Haab imod Haab. Vi ere ved denne Leilighed komne i den Nødvendighed at forhandle om en Traktat, sluttet med en fremmed Magt. Jeg har forstaaet det saaledes, at Folkethinget har erkjendt det for rigtigt at optage denne Sag til alvorlig Forhandling uden at blande den ind i den indre Strid mellem Folkethinget og det nuværende Ministerium. Jeg har forstaaet det saaledes, at man har ment, at vel har Regjeringen maattet sige sig selv under Forhandlingerne med Spanien, at der kunde opstaa store Vanskeligheder, naar der blev Tale om Rigsdagens Sanktion, netop paa Grund af det Forhold, hvori Regjeringen staar til Folkethinget, hvilket ogsaa har bevirket, at man ikke tidligere er kommen til en Toldrevision, men at man desuagtet maatte gaa ud fra, at Rigsdagen af Hensyn til denne Sags internationale Karakter, af Hensyn til, at Regjeringen dog har staaet i disse Forhandlinger som Landets eneste Lovlige Repræsentant overfor en fremmed Magt, skyldte uafhængig af vor indre Strid, at behandle Sagen. Jeg kan derfor heller ikke skjønne, at der er nogen- somhelst Nødvendighed for den ærede Minister til at stille Kabinetsspørgsmaalet i denne Sag enten direkte eller paa Hovedet. Forslaget ligger fra Flertallets Side, som udviklet af vor ærede Ordfører, som et Forhandlingsforslag, og det har i høi Grad glædet mig at høre, at en forhenværende Finantsminister, det høitærede Medlem fra Middeleftart (Monrad), har givet dette For-

slag og navnlig de Principer, hvorpaa det er bygget, den velvillige Ubefaling, som han nu gav dem. Man har aabenbart Ret i, at under en fortsat Forhandling kan der blive Spørgsmaal om at ændre adskillige Ting til den ene eller den anden Side, efter som vi kunne komme ud deraf. Naar den ærede Finantsminister vil optage dette Spørgsmaal og nuie undersøge, under hvilke Forhold han kan redde ikke blot sin Traktat, men ogsaa sin Toldlov, paa hvilket Minimum af Fordringer han ved fortsatte Forhandlinger tror at kunne faae Folkethinget ned, er Sagen i sin rolige, jævne Gang, og kommer det da til en Overenskomst indbyrdes mellem de tre Faktorer, begge Rigsdagens Afdelinger og Regjeringen, er Sagen reddet, eller komme de to Faktorer overens, og den ærede Minister af finantsielle Hensyn ikke tror at kunne gaa ind paa at redde sin Traktat paa de i Indholdet af en saadan Overenskomst fremsatte Betingelser, saa kommer jo Kabinetsspørgsmaalet ikke paa Hovedet, men ganske naturligt, jævnt og ligefremt. Naar den høitærede Minister nu vil redde sin Traktat, men ikke paa disse Betingelser, naar han vil overlade Gjennemførelsen til en Anden, saa forekommer det mig ikke, at der er nogen Kunst i det, og ihvorvel jeg hører til dem, der gjerne se Ministeriet fjerne sig og vilde for Landets Skyld sætte Pris paa, om det allerede kunde gjøre det i Mar og saa tidlig, at nye Folk kunde forberede Gjæringen til en frugtbar Samling til Efteraaret — Duster som jo naturligvis godt kunne udtales, selv om man ikke tror paa deres Opfyldelse — altsaa, skjøndt jeg ønsker det i al Almindelighed, vilde jeg dog ikke have det Allerjærneste imod, om det kunde lykkes den ærede Regjering forinden at gennemføre denne Sag og derved sin Traktat, for at vi derved kunne vise udad mod fremmede Magter, at vel er den indre Strid akut mellem os selv indbyrdes, men dog ikke anderledes, end at, naar internationale Hensyn komme til, have de en lempeliggjørende, imødekommende Virkning paa de forskjellige Sind, saaledes at et Resultat kan opnaas. I de Forhandlinger, vi have ført om Toldloven i disse Dage, har det interesseret mig, at der hverken fra Ministerbordet eller fra Medlemmer iøvrigt egentlig er kommet nogen Indsigelse mod Tariffbestemmelserne, altsaa mod den Bygning, som Flertalsforlaget har. Nogle enkelte Bestemmelser, som kunne være optagne af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage), og andre, som kunne drøftes under Forhandlingerne, skal jeg ikke omtale, men i sin rene Almindelighed er det saaledes, forekommer det mig, at man ikke har gjort